

30 Δεκεμβρίου 2018

Το ποτάμι εστράφη εις τα οπίσω (Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας)

/ [Πεμπουσία](#)

Στην μνήμη του Γέροντος Ευμενίου Λαμπάκη

που κοιμήθηκε ανήμερα Χριστούγεννα του 2005.

Στο χωριό Μυριοκέφαλος υπάρχει ένα Μοναστήρι που έχει την θαυματουργή εικόνα της Παναγίας της Μυριοκεφαλίτισσας. Η εικόνα αυτή λέγεται ότι είναι από τις εβδομήντα που είχε φτιάξει ο Απόστολος Λουκάς. Το Μοναστήρι ήταν Μετόχι της Μονής του Προφήτη Ηλία και κάθε μήνα πήγαινε ένας ιερομόναχος από την κυρίαρχη Μονή, για να εξυπηρετήσει όχι μόνο τους μονάζοντες σε αυτό, αλλά και όλο το χωριό.

Μία χρονιά, παραμονές Χριστουγέννων, ήταν η σειρά του πατρός Ευμενίου να πάει στο Μετόχι και με ιερή ανάμνηση διηγήθηκε κάποτε στον πατέρα Σπυρίδωνα:

-Εκείνη την χρονιά, παιδί μου, είχαμε πολύ βαρυχειμωνιά και πολλά χιόνια στο Μοναστήρι. Το κρύο ήταν τότε τσουχτερό, όχι όπως είναι τώρα. Ήταν άγριοι οι χειμώνες εκείνα τα χρόνια. Ετοιμάσθηκα, λοιπόν, την προπαραμονή να πάω να λειτουργήσω στο Μετόχι, στην Παναγία. Θα κάναμε νωρίς τον Εσπερινό με τους πατέρες και μετά θα έπαιρνα την φοράδα της Μονής και θα έφθανα την άλλη μέρα στο χωριό. Ήταν μακρύς ο δρόμος, άγριος και δύσβατος. Περνούσες μέσα από φαράγγια και κακοτοπιές. Από νωρίς είχε ένα άγριο ξεροβόρι. Άρχισε να φυσάει πολύ, να ψιλοχιονίζει και να κάνει πάρα πολύ κρύο. Πήγα, λοιπόν, από νωρίς και αχυροτάισα την φοράδα. Με θωρεί ο Ηγούμενος, ο πατήρ Βασίλειος, ένας Άγιος Γέροντας, και μου λέει:

-Ευμένιε, που θα πας;

-Θα πάω, Γέροντα, με την ευχή σας να λειτουργήσω αύριο στην Παναγία.

-Τι λες, Ευμένιε, δεν φοβάσαι τον Θεό; Δεν βλέπεις τι γίνεται εδώ πέρα, χαλάει ο κόσμος από το κρύο, τον αέρα, την βροχή, το χιόνι, πως θα πας;

Εκείνα τα χρόνια, παιδί μου, δεν είχαμε ούτε ομπρέλες ούτε αδιάβροχα και ήταν δύσκολες οι μετακινήσεις, αλλά του λέω:

-Γέροντα, με την ευχή σας θα πάω.

-Πως θα πας; Σε μία ώρα θα σκοτεινιάσει και δεν θα βλέπεις!

-Γέροντα, με την ευχή σας, του λέω, θα πάρω τον λύχνο της Μονής και θα πάω.

Και τον βλέπει, λέει, ο Ηγούμενος να παίρνει τον λύχνο, ο οποίος είχε τέσσερα φυτίλια, για να φωτίζει περισσότερο, και αφού πρώτα έβαλε λίγο λάδι από το καντήλι του Προφήτη Ηλία το απογέμισε με λάδι από το μπουκάλι. Έβαλε τρεις εδαφιαίες μετάνοιες στην εικόνα του Προφήτη Ηλία και άναψε τον λύχνο από το καντήλι του.

-Βγήκα, λοιπόν, παιδί μου έξω και φύσαγε τόσο ο αέρας, που ήταν έτοιμος να πάρει την φοράδα και εμένα. Ο λύχνος, όμως, παιδί μου, δεν έσβηνε. Είναι, παιδί μου, δυνατόν; Κι όμως είναι δυνατόν, ο λύχνος δεν έσβηνε και μου έφεγγε όλη την νύχτα. Όταν έφθασα σε ένα σημείο που λέγεται κακός πόρος, έπρεπε να περάσω ένα ρυάκι που το καλοκαίρι γίνεται ξεροπόταμο, αλλά τον χειμώνα κατέβαζε πολύ νερό, όταν έβρεχε, και δεν υπάρχει άλλος δρόμος για να περάσεις. Φθάνοντας, λοιπόν, εκεί κοντά στο ρυάκι θωρώ την φοράδα και βάζει αντισκάρι τα δυό της μπροστινά πόδια και δεν ήθελε να πάει ούτε μπρός ούτε πίσω. Κάτι είχε τρομάξει

την φοράδα και δεν κουνιότανε. Κάνω, έτσι, τον λύχνο πιο ψηλά και τι να δω. Το ποτάμι να έχει φουσκώσει, να κατεβάζει ξύλα, κλαδιά, πέτρες. Ενώ εγώ ήξερα ότι ήταν ρυάκι, τώρα το νερό περνούσε πάνω από μία ξύλινη γέφυρα, από την οποία περνούσαν μόνο πεζοί. Εμείς έπρεπε να περάσουμε μέσα από το ποτάμι, διότι η γέφυρα δεν άντεχε το άλογο, αλλά το ζώο φοβήθηκε με αυτό που είδε. Κατάλαβε ότι κινδύνευε. Ξεπέζευσα, λοιπόν, και σιργούλευα το ζώο και του 'λεγα:

-Μην φοβάσαι, μην φοβάσαι δεν θα μας αφήσει η Παναγία. Θα περάσουμε.

Και βλέπω το ζώο να σηκώνει τα αυτιά του ψηλά και πέφτω, παιδί μου, καταγής, ενώ έβρεχε και χιόνιζε και λέω:

-Παναγία μου, βοήθησέ με, στα χέρια μου είμαι, να μην μείνεις αλειτούργητη. Βοήθησέ με να περάσω με το ζώο απέναντι.

Και σταυρώνω, παιδί μου, το ποτάμι και τι έγινε; Εσταμάτησε το νερό να τρέχει και άνοιξε ο ποταμός σαν την Ερυθρά θάλασσα. Περάσαμε απέναντι και αισθανόμουνα της φοράδας τα πέταλα να χτυπάνε πάνω σε ξερές πέτρες. Κι όταν φθάσαμε στην άλλη άκρη του ποταμιού ακούω έναν μεγάλο θόρυβο και ένα μεγάλο κύμα και ξαναγύρισε το ποτάμι και ακολούθησε την πορεία του.

Το θαυμαστό αυτό γεγονός το είχε εκμυστηρευθεί ο πατήρ Ευμένιος μόνο στον πατέρα Σπυρίδωνα, με εντολή να μην το πεί σε κανέναν όσο εκείνος ζούσε. Ο πατήρ Σπυρίδων, όμως, το είπε κάπου και διαδόθηκε παντού. Για την ανυπακοή του αυτή τον επετίμησε με κανόνα ο Γέροντας.